

bidrage til yderligere at lette Fremgangen. Det er paa Toldomraadet, at jeg tænker paa at rette en Henvendelse til den højtærede Minister. Ja, jeg vil dog forsvare mig imod, at jeg skulde have til Hensigt at optage en Tolddebat med den højtærede Minister; jeg ved jo, hvor jeg har ham — jeg kan sige heldigvis. Han er af Princip Frihandelsmand, han tror, at *det* er den rette Vej at gaa. Jeg siger: Respekt for den Anskuelse! Naar man har den Tro og kæmper for den, kan det maaske føre fremad. Idealet er naturligvis Frihandel, og vare alle andre Lande her inde paa, vilde jeg maaske ogsaa være Frihandelsmand. Men der hører meget til — hvad den højtærede Minister jo ogsaa har antydnet — at trodse den Verdensstrømning og de Verdensvinde, som for Tiden blæse i modsat Retning. Der skal en stærk Ryg og en klog Hjerne til at klare de Klipper og Skær; maaske har Ministeren det, maaske er han i Stand til som alle andre Mennesker med Ansvar at undergaa den Forvandling, som før har gjort meget ihærdige Frihandelsmænd til Beskyttelsesmænd. Jeg vil imidlertid ikke kræve, at den højtærede Minister skal gaa imod sine Principper eller mod de Tanker, som han har fremsat om disse. Det, jeg vil kræve, er netop, at han skal gaa med til at give en Toldlettelse, som hans Forgænger, hvem han jo synes at sætte meget højt, var villig til at indrømme og søgte at faa fremmet, nemlig en Toldlettelse for vore Skibsværfter. Denne Sag var til Behandling her i Tinget i Aaret 1902—03, men blev af forskellige Grunde ikke tilendebragt. Jeg vil dog straks fremhæve, at den tidligere Finansminister, der jo ikke længere er Medlem af Rigsdagen, stillede sig særdeles velvilligt til Sagen, og at han i Slutningen af Samlingen gjorde, hvad han personlig kunde for at søge den fremmet. Det lykkedes imidlertid ikke, og siden da er der ikke sket noget i denne Retning. Maaske jeg med den højtærede Formands Tilsladelse maa opløse nogle Linier af Referatet af den Generalforsamling, som forleden Dag blev afholdt i Burmeister og Wains Selskab, hvilke tydeligere end alt andet illustrere, at der er en Trang til Stede, og at det ikke er uberettiget, at jeg nu henleder den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa denne Sag, idet jeg ikke henstiller, men opfordrer ham til, om muligt endnu i denne Samling, at fremkomme med et Forslag, som kunde støtte den nysnævnte haardt trængte

Industri. Formanden udtalte paa Generalforsamlingen bl. a. følgende: De fortvivlede Toldforhold, som dansk Skibsbyggeri nu i over 40 Aar havde kæmpet imod, vedvarede endnu. Den Dag i Dag kunde man billigere hertil indføre et i Udlandet bygget Skib, end danske Værfter kunde indføre Materialerne til et saadant. Landets egne Børn maatte se paa, at Staten begunstiger Udlandet til stor Skade for den danske Industri, og det var i høj Grad beklageligt, at Landstinget havde standset det af den tidligere Finansminister fremsatte Forslag, der skulde afhjælpe de bestaaende Misforhold, som havde medført, at en hel Del Skibe vare bestilte i Udlandet til danske Rederier, samtidig med, at der herhjemme til Tider havde hersket fuldstændig Arbejdsløshed.

Saaledes lød Formandens ikke meget trøsterige Referat af forrige Aars Virksomhed, og naar man saa samtidig ved, at der har været 4 Mill. Kr.s Mindreindtægt, at Selskabet for Øjeblikket har afskediget mellem 5 og 600 Arbejdere, og at der ikke er Udsigt til nogen Opgang, synes jeg, der er al mulig Anledning til at tage fat paa denne Sag. Formanden tilføjede, at man havde søgt at holde paa den gamle Arbejdsstyrke i saa vid Udstrækning og saa længe som muligt, og at Selskabet i den Anledning havde taget en hel Del Ordre uden Fortjeneste. Naar et Selskab maa gøre det, synes jeg, at der for Staten er al mulig Grund til at træde hjælpende til. Her fordres jo ikke en Beskyttelsestold, her fordres kun, at indenlandske Selskaber blive stillede lige med Udlandets, saa de blive i Stand til at konkurrere. Jeg er vidende om, at et enkelt Firma, der gerne vilde tilføre de danske Værfter en Fortjeneste, allerede i Aar har bestilt 4 Skibe i Udlandet, 2 i Flensborg og 2 i England. Skal det blive ved saadan, ville Tusinder af Arbejdere blive brødløse. Skibbyggeriet er en Industri, som jeg tror, vi ikke kunne være tjente med at lægge øde her i Landet, og jeg paakalder derfor den højtærede Ministers velvillige Bistand til, at der, om muligt endnu i denne Samling, kunde fremsættes et Lovforslag i den antydede Retning. Der vil kræves et Beløb af Statskassen af ca. 330,000 Kr. Vi have jo endnu Tillægsbevillingslovforslaget, der kunde man maaske bevilege dette Beløb, men det skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Med lidt god Villie vil man let kunne komme ud over denne Vanskelighed. Jeg finder, at der her er en Nødstilstand